

העורך הראשי: אורי אבנרי
ראש המערכת: שלום כהן
עורכת-משנה: רוב איתן, אורי סלע

עורך כיתוב: עורך תבנית: אחרון צור
סילבי קשת
הכתב הראשי: שלום המערכת: יהודה זעירא
שרנה הרניל
חברי המערכת: ישראל ביבר, ניצה נבי, איתן נבירול, לילי גיל, רויז הורוביץ, רותי ורד, רוני ורד, אברהם חרש, עופר מאובר, משה לשם, אביבה סמו, עסי קינו, שלמה קרו, אלי תבור.
צייר הראשי: עורך דפוס: מנהל מעבדה: שמואל כרתור, אריה אריאל, נחירי

מכתבים

אז שלחתי תמונה ובקיצור - התחברתי... אוסירה לירי נראית כמו הכרוון המכוער של הנס כרספטיאן כמו שמו (הכוכבי) יצ"ל ואם פעם חשבת שאחם בנה אדם אז כעת מתברר לי שהנכם טעית דפוס ותו לא.

מועמדת אלמונית
טעות דפוס או טעות שיפוט?
... בתמונתה כאחות בבשה עלמה רמתי עין ולבב. אולם תמונת השער האחרונה (העולם הזה 962) אינה מסבירה לנומי מה השתנה בדיוק: צביות אמיתית או חיקוי? למה שיש לניינה ללורי ברנייזה?

חברת קוראים, תל-אביב
עלמות אין מספר
אך עלמה רק אחת.
בין כל השאר,
תבלוט במיוחד:

משה חנוכה, ירושלים
מזן העבר
קראתי בעניין על הפרנדיה של שתי אמהות הלוחמות על בן (העולם הזה 963). גם אני עברתי אותה דרך שבה עבר קלמן, אלא שאני לא נא בדתי וגם הנרי לא נאכדו. הם מתו.
גם אני העמתי באותה רכבת לפולין. כמו קלמן, הצטרפתי לפלעל המזרחי. הוא אינו יודע מדוע עשה זאת. אני יכול לומר לו: כי היינו רעבים כדוגים ואמרו לנו- שבחשפועל המזרחי נותנים את האוכל הכי טוב...

זוה תלוי...
בתמונה מה קראתי את טענתו של שמעון סאמט, אחד מעתונאי הארץ (העולם הזה 964), בו הצביע על אופיו הליברלי של עתונו ועל נכונות עתונו זה לפרסום מאמרים ומכתבים ללא אפליה ומשא-כתיים.

אני מצטער להעיר על כך שלחתי להארץ פעמים אחדות מכתבים מנוסחים בצורה תרבותית ועל כסים מסוים מובקע - והארץ סירב לפרסם. היה טוב אילו בארצנו היה עתון יומי בלתי-תלוי. היה זה מצוינו אילו היה זה הארץ. לראותה הבב - אין לנו!
יוסף חיינגר, קרית ים
ובכן הארץ חדל להיות אובייקטיבי... אלי תאמר לי על איזה עתון ישראלי הייתם ממליצים כאובייקטיבי?

אבינעם תמרי, תל-אביב
לא זה עלול להיות טובייקטיבי.

מי מחרים את מי?
הוראת הצגונו זאב מליון, האוסרת הצגת סרטי טים מצריים בישראל (העולם הזה 964) הניעה לשיא הספשות שאפשר להלום עליה. מי מטיל חרם על מי? אנתנו על הערבים או הערבים עלינו?

הלואי ויכולנו להבירה ארצה לא טיפין טיפין של סחורה ערבית אלא מיליונים רבים, כי אז היינו תופסים את מקומו במרחב ומשתלבים סוף סוף בכלכלתו. ושדע לו הארון מליון כי פרטים וספרים הינם סחורה חשובה לא פחות מאורז ובשר.

חיים עטיה, רמלה
ראיתי עד כה שלושה סרטים מצריים, למרות שאני מבין מלה אחת של ערבית. אבל הם פתחו לפני אופקים חדשים. אני יכול עתה להעריך באור נכון יותר את האויב שמעבר לגבול.
דוד מייזנה, תל-אביב
זאב מליון צריך לקבל את הצטיינות שמורת המודיעין המצרי עבור מאמציו לטימסום הארחה הישראלית...

דרוש אור
בנינוכם האחרון (העולם הזה 964) הזכרתי הכרה קרישאה בשתי כתבות: האחת על סירובה לקבוע תינוק מאחר שלאביו לא היה כסף. והי שניה על פלוגת חברה שהשתמשו במכונית הכדא קרישאה לצור ארנבות לילי.

כאורה רגיל, שאינו אורב לרוש בענייני מוח ומתים, לא נותרה לי בכל זאת הברירה אלא לבקשבו לפרסם דו"ח מקיף על מוסר חינוכי זה.
דוד הוברמן, רחובות
בלקוח בעתיד של הכדא קרישאה, הייתי מבקש להפיק את עצמי בידים אחרות מאלו שסירבו לקבוע וולד במשל עוני אבינו...
אלחנן הלוי, תל-אביב

דעה צדקה
הכתבה היפה, "מלחמה 1956" (העולם הזה 962) הוספתם בין שאר התאוריות תיאור מלחמה בא"י ויור. ממאורם שלנו כנגד מינים ואילושנים. ליתוים תיאור זה בתמונה של מפצץ, שנבנו נלקח והחל לצלול.

אם זה מטאור, אז אני צוללת.
אלי מלמד, ירושלים

הקורא מלמד יכול להשאר על פני הקרקע. תמונת המטוס, ככל שאר התמונות בסידרה, באה כתוספת ציורית למאמרים, לא כצילום אינפורמטיבי מדויק. בתמונה מופיע מטוס קרב לילי סילוני, מדגם חינום, תוצרת דה האבילנד, בריטניה.
הערכה ציורית
אני מודה לכם מקרב לב בעד תשומת הלב המיוחדת שהקשחתם לספורי ועל שמצאתם לנקות לפנות לו עמוד שלם (העולם הזה 964). הייתה זאת עד כה הערכה החיובית ביותר של ספר הקרקטוריה שלי.

שמואל כץ, תל-אביב

תפקידו של עתון

היה זמן ועורך העולם היה פירסם שבוע אחר שבוע מאמר ראשי שעסק בבעיות המדיניות-כסתוניות של המדינה. הוא הוקיע את אולת ידם של המנהיגים על שאין להם מדיניות ברורה, לא למלחמה ולא לשלום. באחד המאמרים הללו חזר ונשנה הפסוק, כפיסמוניחור: "ובני תיים מוסף הנשק הסוויטי לזרם למצרים". הנשק ממשיך אמנם עדיין לזרם למצרים (אך) ברחוב מדברים פחות על המלחמה העתידה לבוא... ניתוח קר של המציאות מוכיח שהמלחמה בקיץ זה אפשרית מאד, כי שעת כושד רומות לעבר אי-לאוצר. ומה עושה עתונכם להכנת דעת הקהל למלחמה? מלחמתכם נגד עמוסיקונקטיביים בהן, תהיה גם מוצדקת כאשר תהיה, תוססת מקום רב מדי בעתון - מקום בו אפשר היה להכניס דברים חשובים יותר.

היום, יותר מתמיד, תפקידו היסודי של עתון הוא להנך ולא לשעשע - וזה יהיה גם בשמ הפכתונו.
גרשון רומנבסקי, תל-אביב.
כאשר קראתי את הכתבה הרמיונית על המלחמה העולמית לבוא (העולם הזה 962) אמרתי: "כתבה יפה!" שמה כדאי היה לביא רסוטייה ממין זה? השלום ולהראות כמה לא כדאית המלחמה?
אני רוצה לקרוא על אחת-עשרים, על פסד טיבל ננער יהודי וערבי ביערות הכרמל, על עסקות מסחריות, על חברת נפט יהודית-ערבית, על תחרויות ספורט ואפילו על האולימפיאדה של המזרח-התיכון, על להקת דיקודים ערבית בתל-אביב ובכלל - על שלום-אמת בין ישראל וארצות ערב. העולם הזה יכול וצריך למלא תפקיד זה!

נקודת מבט
אין לי שום דבר נגד זה שבמקום ויצמון ית עסקו בכרומוסומים וינבאו את מין הולד לפני לידתו (העולם הזה 963). אך מה בנוגע לכמה מניסם אטומיים מתוצרת מכון ויצמן?

תנו גולדרט, חולון
אני בקושי צמחוני ועוד פחות מזה פציפיסט. אולם כאשר אני קורא על אנשים המוצאים סיו פוק בציד, אני נוכד בפסקו של ברנרד שו: "כשאנו רוצחים נמר, אנו קוראים לזה ספורט; כשאנו רוצח אוננו, וזה אכזריות".
זלמן שנוקפצקו, תל-אביב
הכל, כפי שאמר ג'ורג' ברנרד שו בהז' דמנות אחרת, תלוי מנקודת המבט.

עד כה היו מקשטים את שמות אנשי המדע בפסלים מופשטים כמו כוכבים, כדור הארץ,

עניולים והלקים בנדלים שונים של הירח והשמש. אני מציע כי מעתה יוספו גם מסקשים, לאות ולמולדת לאלה הרואים (והורואות) את הנולד.

דניאל שטרן, רמת-השרון
האיש המוסמך
יפה עשיתם שמסרסתמת את זכרונות נלאב המרדח (העולם הזה 964). כאשר אנו עומדים מול הלינון הערבי וכל יום עלול להכניסנו לתת מורדת-דימים עם צבא זה, טוב שנדע מה עברו. כיצד הוקם ומה היו סימני הדרך שעיצבו את דמות היילוי ומפקדיו. ומי מוסמך יותר בענייני הלינון מאשר הנגדל נלאב?

אליתה צור, צה"ל
בשלב זה: ראדי ענב, המפקד החדש של הלגיון.

כמה זה אופייני למדינה שלנו... במקום לנצל את סילוק נלאב לחיסול מפלכת-הכוכבות שהוא שירת, מוצאת בו העתונות העברית הורמנות לפירסום זכרונותיו!

אליקים ארנון, טבריה
מיוחדות ועוקצניות
צברים הם עם מזור. במקום להתיישב בחבור נותיהם (כולן נרועות שבנרועות) הם עוד הול-כים ובוחרים צביות אופינית! אני רק מקווה שכאשר תיפגש אופירה ארו עם נשיא צרפת לא תספח לו על השכם ותקרא בקול פלמ"ח מווייח: "אאלו! כיספ?"

שמואל ברלינר, עכו
בואי שלא. אין זה מנומס לפנות לאדם בשפת זרה לו.

אני אחת מיני רבות שהסתכלה כראי ואמרה: "שמעי: את צבירת 50% פלום 50%". נג

העתון הנקרא ביותר במדינה

וחכ עמו, לא עוד עתון המכור לאחדות-העבודה או לקיומים-הכלליים. אלא מודעה-שך-רה של קשר פוליטי וזוגי הפלת המשטר במדינה, חלק ממחחרת סמוייה, בע-לת כוחות חשאיות, הפועלת על פי תכנית שטנית ארוכת-טווח לשבירת המשטר ה-קיים.

פתח במעריכה עצום בגוריון, עת הגיש את השאלון שלו במשפט נגד שורת-המתנד-בים. הוא כלל בו כמעט מאה שאלות ש-מרתן היתה לרמוז כי קיים קשר חשאי בין גופים ואנשים שונים, ביניהם העולם הזה, שורת המתנדבים, עורך-הדין שמואל תמיר, אליעזר ליבנה, ישעיהו ליבוביץ, ה-מטרה החשאית כוואטה, כביכול, עלידי לי-בוביץ. "ההפיל את המשטר!"

אפשר היה לחשוב שניסון בגוריוני זה היה מעשה פרטינו. אולם השבוע בא אחד הדוברים הרציניים ביותר של מפא"י, חברי-הכנסת הרצל ברגר, ופירט את הדבר בהרה-בה במאמר ארוך בדב. הוא פסל את תנועת החרות ככוח רציני המאיים על המשטר, והסביר שעתה צפוי האיום האמיתי מצד אחר: "הטוענים לקו מלחמתי יותר לשינוי המשטר למדו לקח מן הכשלונות של פעו-לות, חבלה ומחחרת. הדרך שבחרו לצמצם היא דרך כרסומו של המשטר הדמוקרא-טי... הייטת האמון במוסדות הדמוקראטיים של המדינה."

וכאן שוב בא התאור של המפלצת הנור-אה: העולם הזה, עורך-הדין תמיר, המתנד-בים יעוד, רשת סמוייה ומפחידה של מתכ-נני תכניות-רשע, "אין פרוש הדבר כי כל הארגונים והקבוצות העתוניים והבודדים האלה... עושים את מעשיהם מתוך שיתוף וחלוקת תפקידים. מהם עושים זאת אמנם בשיתוף, ומהם מנצלים זה את פעולת זה... אך מבחינה אובייקטיבית הפעולה היא אהת-חתייה חחת המשטר הדמוקראטי של חיינו, כרסומו, המאסת המשטר והמדינה על אזרחיה."

הייתי מתכסה בעור-אווז, לולא הייתי ב-מקרה, עורך עתון זה. כך אני יודע, כמו-כן, שכל אלה הבלים. אולם איני פטור מלהרהר מה כוונת מסעיהם הסתרה זה, היא עלולה להיות הרתיסכנות.

כשהכין אדולף היסלר את הדיקטטורה שלו בגרמניה, הכשיר את הקרקע עלידי תיאור דראמתי של מזימות-הסתר הנרקמות בחשאי עלידי זקני-ציון, הבוגים-החופשיים והעשוי עם נגד העם הגרמני האומלל. מי שר-צה להקים דיקטטורה בישראל, כדאי גם לו לצייר תמונת-זוועה של קרסומו, בו משתתפים כל הבטאונים, הארגונים והאי-שים הכלתי-ליוויים, שהם אבני-הנגף האחר-נות בדרך זו.

השמדתם היא תפקיד פטרוטי, וכל האמצ-ים כשרים. שהרי זו מלחמה להצלח המשי-טר והמדינה (שהם אחת הדבר, בעיני ברגר), מעין מלחמת בני-אור בבני-חושך. שקוף מאד, מר ברגר.

2 יוני '92

אחד הצדדים היותר משעשעים של תפי-קיד עורך העולם הזה הוא לעקוב אחרי הגבונתים של אויבינו.
בשנים הראשונות לקיום מערכת זו הי-תה ההבנה פשוטה ואחידה: זהו עתון פור-נוגראפי. יצאנו למלחמה למען אלמונית-ה-לי המלחמה, רשנו פרורמה של בתייה-ה-הר, גילינו בעוד מועד את גידול סר-טן השחיתות ואולקוס ההפליה העדתית, תבע-נו צדק למיעוט הערבי והוהרנו כי חוסר-המדיניות של ישראל מוביל לסכיוב שני בתנאים חמורים. התשובה לכל אלה היתה פשוטה: עתון פורנוגראפי.

הגבה זו לא הזיקה לאיש - פרט לאר-תם אלפי הקוראים שקראו את מאמרי ה-המשמה נגדנו, מיהרו אל הקיוסק הראשון כדי לקנות עתון פורנוגראפי, ומצאו את עז-מם מרומים.

במרוצת הזמן הרגישו המגיבים כי אין הם משיגים את מטרם. קוראי העולם הזה הל-כו והתרבו. הם מצאו בעתון חומר שלא יכלו למצוא בשום מקום אחר: דו"חים מדויקים על דיוני הממשלה, גילויים על הנעשה במוסדות ממשלתיים וציבוריים ר-כים. פרסומי אויבינו רק עורו לנו.

אז גילו אויבינו את אמריקה: העולם הזה הוא מוקצה מחמת מיאוס, ובשום פנים י-אופן לא כדאי להתווכח עמו. מי ישים לב להאשמות של עתון שאין לו חשיבות צי-בורית? מי בכלל קורא אותו?

זה היה טוב ונח. מאחר שהעולם הזה רגיל לבסס את כוחותיו על תוצאות בוד-קות של חקירות מדוקדות, לא היה לנאש-מים ממילא מה להשיב. הם יכלו רק לענות בהשמצות אישיות, שלא היה להן קשר עם ההאשמות עצמן. אם שתקו, תחת זאת, הרי האמינו שכל הצדדים יהיו מרוצים.

בכל זאת, זה לא הסתדר. ידידים אלה גילו להתדתמתם כי בינתיים הפך העולם הזה לעתון הנקרא ביותר במדינה. אם מגלה ה-עולם הזה כי פלוגי עלה בדרגה אחלה ש-ג-נב כמה מאות אלפי לירות בכספי המדינה המיועדים לבטחון, הרי ידעה על כך למח-רת היום כי המדינה - חבר משקיהספר ה-מפא"י כרצועת עזה, המורה בבית-ספר תיכו-ני תל-אביב, המהנדס בחיפה והחבר-הכנסת בירושלים, וזה, כמוכן, היה מאד לא נ-עים.

לפתע שינו אויבי העולם הזה את סגנונם. זה אירע לפני חודשים, בדרך, ונראה כי קדמה לכך התיעצות בדרג גבוה מאד. דומני שאות-האזעקה ניתן בגלל שלוש סדרות-כתבות, שנענו כנקודות עניינות ב-יותר של צמרת המדינה: הגילויים על ה-שחיתות במטה המשטרה, הסברת פעולת היועץ המשפטי לשינוי מערכת המשפט בא-רץ, וניתוח המשמעות האמיתית של העדו-יות ופסקיהדין בפזשת קסטנר.

על כל פנים, לפתע השתנתה כליל דמות העולם הזה בפני יריביו: לא עוד עתון פורנוגראפי, לא עוד עתון שאין טעם להת-